

ΤΑΞΗ: Β' ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ: ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ
ΜΑΘΗΜΑ: ΑΡΧΑΙΑ

Ημερομηνία: Κυριακή 28 Απριλίου 2013

Διάρκεια Εξέτασης: 2 ώρες

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

A. Εναντίον των δημοκρατικών πόλεων (ο πόλεμος γίνεται) ή για ιδιωτικής φύσεως διαφορές, επειδή δηλαδή δεν μπόρεσαν να διακανονίσουν¹ αυτές με δημόσια συμφωνία, ή για κάποιο μέρος της γης ή για τα σύνορα ή για ανταγωνισμούς ή για την αρχηγία. Εναντίον όμως των ολιγαρχικών πολιτευμάτων για κανέναν από αυτούς (τους λόγους), αλλά για την υπεράσπιση της δημοκρατίας και της ελευθερίας. Επομένως, εγώ βεβαίως δε θα δίσταζα να πω ότι (πρέπει) να θεωρείτε πως σας συμφέρει πιο πολύ να πολεμούν όλοι γενικά οι Έλληνες εναντίον σας και όταν² έχουν δημοκρατικό πολίτευμα, παρά να είναι φίλοι σας και όταν έχουν ολιγαρχικό πολίτευμα. Γιατί νομίζω ότι, αν κάποιος³ είναι ελεύθερος, εύκολα εσείς μπορείτε να συνάψετε ειρήνη, όσες φορές θελήσετε, νομίζω όμως ότι με όσους έχουν ολιγαρχικό πολίτευμα ούτε η φιλία είναι σταθερή. Γιατί με κανέναν τρόπο δεν μπορούν να γίνουν οι ολιγαρχικοί φιλικοί με τους δημοκρατικούς και αυτοί που επιδιώκουν να ασκούν απόλυτη εξουσία με όσους έχουν προτιμήσει να ζουν με ισονομία.

1. μπορέσατε να διακανονίσετε, διευθετήσετε, εξομαλύνετε
2. έχοντας ή αν έχουν. Ρητορικά κείμενα Β (ΟΕΔΒ) σελ. 157
3. με εκείνους που

B1. Μέσα από τα λόγια αυτά του Δημοσθένη αποκαλύπτονται οι βασικές διαφορές μεταξύ των δημοκρατικών και των ολιγαρχικών πολιτευμάτων. Οι διαφορές που γίνονται σαφείς με τις δύο

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ 2013

E_3.ΒΑΛ2Κ(α)

αντιθέσεις «ὀλίγοι πολλοῖς» και «ζητοῦντες ἄρχειν τοῖς μετ' ἰσηγορίας ζῆν ἡρημένοις» είναι και ποσοτικές αλλά και ποιοτικές. Είναι γνωστό ότι στη δημοκρατία την κυρίαρχη εξουσία κατέχει η πλειοψηφία των πολιτών, ενώ στην ολιγαρχία η μειοψηφία «οἱ ὀλίγοι», που διακρίνονται λόγω δυνάμεως, πλούτου ή καταγωγής. Φυσικά υπήρχε μεγάλη ποικιλία δημοκρατικών και ολιγαρχικών πολιτευμάτων. Ωστόσο η διαφορά δεν περιορίζεται στον αριθμό των ασκούντων την εξουσία, αλλά επεκτείνεται στον τρόπο ζωής και σκέψης.

Ο Δημοσθένης υποστηρίζει πως οι ολιγαρχικοί δεν μπορούν να έχουν φιλικές διαθέσεις για το λαό, ούτε όσοι επιζητούν να εξουσιάζουν για εκείνους που ζουν σε ένα δημοκρατικό πολιτικό σύστημα και απολαμβάνουν την ισότητα στο δικαίωμα του λόγου (ισηγορία) και κατ' επέκταση στα υπόλοιπα δικαιώματα. Για το ρήτορα, όπως και για τον Αριστοτέλη, η φιλία είναι μια αμοιβαία εὔνοια. Επομένως, και αν ακόμη οι Αθηναῖοι θελήσουν να συνάψουν φιλία προς ένα ολιγαρχικό καθεστώς, αυτό είναι αδύνατο, γιατί ποτέ οι ολιγαρχικοί δε θα έβλεπαν με ευμένεια «εὔνοι» τον δημοκρατικό τρόπο ζωής και διακυβέρνησης. Κάθε προσπάθεια λοιπόν ειρήνης και φιλίας θα ήταν καταδικασμένη να παραγίψει εξαιτίας της ολιγαρχικής νοοτροπίας. Οι ολιγαρχικές κυβερνήσεις μόνο αν πιέζονταν από κάποια ανάγκη, θα υπέγραφαν συνθήκη ειρήνης και φιλίας με τη δημοκρατική Αθήνα περιμένοντας προφανώς την κατάλληλη ευκαιρία, για να την αθετήσουν.

Βέβαια ο Δημοσθένης, στην παρούσα περίπτωση, έχει το βλέμμα του στραμμένο στην εσωτερική εικόνα της αθηναϊκής δημοκρατίας, την οποία δεν δικαιώνει η εξωτερική πολιτική των Αθηναίων, καθώς αυτοί επί συμμαχών και μη ήταν επίσης «ζητοῦντες ἄρχειν». Είναι χαρακτηριστικό ότι οι Λακεδαιμόνιοι «ἀρχόμενοι του (Πελοποννησιακού) πολέμου» κήρυτταν ότι σκοπός του πολέμου ήταν η απελευθέρωση των Ελλήνων από τους Αθηναίους.

- B2.** Στην παράγραφο 18 ο Δημοσθένης συνεχίζοντας την τεκμηρίωση της θέσης του, ότι το χάσμα που χωρίζει τους δημοκρατικούς από τους ολιγαρχικούς είναι αγεφύρωτο, αναφέρει την άποψη πως η

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ 2013

E_3.ΒΑΛ2Κ(α)

σύναψη ουσιαστικών συμμαχικών σχέσεων μεταξύ των δύο πλευρών είναι ανέφικτη. Πιο συγκεκριμένα, με τη ρητορική υπερβολή «**συμφέρειν δημοκρατούμενους τούς Έλληνας άπαντας πολεμείν ύμιν ἢ ὀλιγαρχουμένους φίλους εἶναι**», θεωρεί ότι αποτελεί επιβεβλημένη υποχρέωση της αθηναϊκής δημοκρατίας η υποστήριξη των δημοκρατικών πολιτευμάτων ακόμη και σε πόλεις που διάκεινται εχθρικά προς αυτήν. Αντιθέτως απέναντι σε κάθε συμμαχική πόλη, που ελέγχεται από τους ὀλιγαρχικούς, επιβάλλεται οι Αθηναίοι να είναι επιφυλακτικοί και να δυσπιστούν. Ο ρήτορας αιτιολογεί τη θέση του αυτή με το σκεπτικό ότι είναι εύκολη ανά πάσα στιγμή η σύναψη ειρήνης με τις δημοκρατικές πόλεις «**πρός μὲν γὰρ ἔλευθερους ὄντας οὐ χαλεπῶς ἂν εἰρήνην ὑμᾶς ποιήσασθαι νομίζω, ὅποτε βουλευθίητε**». Εκ διαμέτρου ὁμως αντίθετη πιστεύει ότι θα είναι η στάση των ὀλιγαρχούμενων συμμάχων της Αθήνας. Αυτοί με την πρώτη αφορμή θα στραφούν εναντίον της παρά τη φαινομενική συμμαχική τους σχέση «**πρός δ' ὀλιγαρχουμένους οὐδὲ τὴν φιλίαν ἀσφαλῆ νομίζω**». Ο Δημοσθένης φαίνεται συνεπής στις απόψεις του ὅσον αφορά τα ὀλιγαρχικά πολιτεύματα, αφού θεωρεί τη δυσπιστία προς τα μη δημοκρατικά καθεστώτα ὄπλο και φυλακτήριο, που σώζει τις δημοκρατίες «**οὐ γὰρ ἀσφαλείς ταῖς πολιτείας αἱ πρὸς τοὺς τυράννους ὀμιλῖαι**».

Η ρητορική υπερβολή, βέβαια, είναι ένα ρητορικό πυροτέχνημα, που έχει σκοπό να κολακεύσει το δημοκρατικό φρόνημα των Αθηναίων ακροατῶν, να τονίσει την ιδεολογική ταυτότητα του ρήτορα, να ενισχύσει τη δημοτικότητά του και επομένως την αποτελεσματικότητά του λόγου του.

Στην παράγραφο 14 η θέση αυτή του Δημοσθένη επιβεβαιώνεται κατά τρόπο προφανή. Ο ρήτορας συμβουλεύει τους Αθηναίους να μην εμπιστεύονται σε καμιά περίπτωση τους ὀλιγαρχικούς Ροδίους. Στην υποθετική εκδοχή που θα κατείχαν αυτοδύναμα οι ὀλιγαρχικοί την εξουσία στη Ρόδο, οι Αθηναίοι δεν θα ἔπρεπε να τους ἔχουν την παραμικρή εμπιστοσύνη, ακόμη κι αν ἔπαιρναν ἀπὸ αὐτοὺς τις πιο καταφανείς διαβεβαιώσεις. Οι ὀλιγαρχικοί, ἔξαλλου, της Ρόδου, προκειμένου να καταλύσουν τη δημοκρατία στο νησί τους, ἐφάρμοσαν πρακτικές καθαρά υστερόβουλες, τις οποίες δεν μπορεί

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ 2013

E_3.ΒΑλ2Κ(α)

να εμπιστευτεί σε καμιά περίπτωση ένα δημοκρατικό καθεστώς, όπως αυτό της Αθήνας. Προσεταιρίσθηκαν, δηλαδή, τους δημοκρατικούς πολίτες με το προσήμα της κατάλυσης της ηγεμονίας της Αθήνας και, όταν πέτυχαν την ήττα των Αθηναίων, πρόδωσαν τους δημοκρατικούς, οι οποίοι τους είχαν βοηθήσει, και στη συνέχεια οδήγησαν τη Ρόδο στην Καρική επικυριαρχία. Κατά συνέπεια οι Αθηναίοι δεν έχουν κανένα λόγο να πιστεύουν ότι οι ολιγαρχικοί –οι Ρόδιοι στην προκειμένη περίπτωση- θα μπορούσαν να αποτελέσουν ασφαλείς συμμάχους.

B3. Οι έντεχνες αποδείξεις είναι οι αποδείξεις που ο ίδιος ο ρήτορας επινοεί και είναι οι εξής: Τα ενθυμήματα, τα παραδείγματα, οι γνώμες, τα ήθη και τα πάθη. Τα ήθη: σχολικό βιβλίο, σελ. 20: «Η πειστικότητα του ρήτορα ... σε όλα τα μέρη του ρητορικού λόγου».

B4 α. ύποπτος: όρατε
 ασυνείδητος: ίστε
 διένεξη: συμφέρειν
 νόμισμα: νομίζω
 αυθαίρετος: ήρημένοις

β. λογίζεται: συλλογισμός
 όκνησαιμι: οκνηρός
 είπειν: επικός
 ήγεισθαι: ηγέτης
 γένσιντο: γονιός

Γ1. Αυτά λοιπόν, είπε ο Σωκράτης, θα μου είναι δυνατό να λέω για σένα προς όσους τυχόν θέλεις να κάνεις φίλους. Αν όμως ακόμη¹ μου δώσεις την άδεια να λέω για σένα ότι και τους φίλους φροντίζεις και (ότι) με τίποτα δε χαιρέσαι τόσο, όσο με τους ενάρετους φίλους, και ότι με τα καλά έργα των φίλων ευφραίνεσαι όχι λιγότερο από ό,τι με τα δικά σου, και (ότι) με τα αγαθά των φίλων χαιρέσαι όχι λιγότερο από ό,τι με τα δικά σου, και το πώς τα αγαθά αυτά θα αποκτήσουν οι φίλοι σου, (ότι) δεν κουράζεσαι να το επινοείς με τέχνη και ότι είσαι πεπεισμένος πως αρετή του άνδρα είναι το να νικά αφενός

(μεν) ευεργετώντας τους φίλους, και αφετέρου (δε) βλάπτοντας τους εχθρούς, (με αυτές τις προϋποθέσεις) νομίζω ότι μπορώ να είμαι για σένα κατάλληλος βοηθός στην αναζήτηση των ενάρετων φίλων.

1. Στο εξής

Γ2 α. οἷ, οἶ
 ᾧ ἐπιμελές
 οὐδεμιᾶς
 ὀλίγον
 τοῖς ἀνδράσι (ν)
 ἑαυτῶν / αὐτῶν¹ / σφῶν αὐτῶν*
 ταῖς ἀρεταῖς
 τῷ ἐπιτηδεῖω
 τά καλλίονα / καλλίω
 τῶν ποιουσῶν

1. Γραμμ. Γλαυζάνου σ.81 σημ.1, Γραμμ. Κηρυκόπουλου σ.142

* Η απάντηση να θεωρηθεί σωστή και στην περίπτωση που δε δοθεί από το μαθητή ο τύπος αὐτῶν

β. ἐξεῖναι
 πεποιήσθ
 ἔδωκε
 ἐμηχανῶ
 τοῖς γνοῦσι(ν)

Γ3 α. ταῦτα (το πρώτο): σύστοιχο αντικείμενο στο «λέγειν» (συστοιχοποίηση του επιθετικού προσδιορισμού τούτους κατά παράλειψη του καθαυτοῦ σύστοιχου αντικειμένου λόγους)
 λέγειν (το πρώτο): τελικό απαρέμφατο, υποκείμενο στο απρόσωπο ρήμα «ἐξέσται», του οποίου υποκείμενο είναι το «ἐμέ» (αναγκαστική ετεροπροσωπία), που εξάγεται από τη δοτική προσωπική «μοι»
 ἐπί τοῖς ἔργοις: εμπρόθετος επιρρηματικός προσδιορισμός της αιτίας στο ρήμα ψυχικού πάθους «ἀγάλλη»

τοῖς φίλοις: δοτική προσωπική κτητική στο ρήμα «γίγνηται» (υπαρκτικό)

μηχανώμενος: κατηγορηματική μετοχή από το ρήμα καμάτου «οὐκ ἀποκάμνεις», συνημμένη¹ ή που αναφέρεται στο υποκείμενο «σύ» ως κατηγορηματικός προσδιορισμός².

σύνθηρον: κατηγορούμενο στο υποκείμενο «με» μέσω του «ἂν εἶναι» (= δυνητικό, ειδικό απαρέμφατο του συνδετικού ρήματος εἶμι).

1. Συντακτικό της Αρχαίας Ελληνικής Σ. Καργάκου σελ. 191. Η κατηγορηματική μετοχή είναι συνημμένη [(συνημμένη=μετοχή του *σύνάπτομαι*(=προσαρτημένη)] Συντακτικό της Αρχαίας Ελληνικής Α. Σαλμανλή σελ. 271
2. Συντακτικό της Αρχαίας Ελληνικής Α. Μουμτζάκη σελ. 90, 98β

β. «ὅτι οὐδενὶ οὕτω σύ χαίρεις»:

- Ως προς τη σχέση της με τις άλλες και το είδος: Δευτερεύουσα ή εξαρτημένη ειδική πρόταση.
- Ως προς το περιεχόμενο: Πρόταση κρίσης, γιατί εκφέρεται με απλή οριστική «χαίρεις» που είναι μια από τις εγκλίσεις των προτάσεων κρίσης.
- Ως προς το συντακτικό ρόλο: Είναι αντικείμενο (επομένως ονοματική) στο απαρέμφατο «λέγειν» (απαρέμφατο του λεκτικού ρήματος λέγω).

«ὅπως τε ταῦτα γίγνηται τοῖς φίλοις»:

- Ως προς τη σχέση με τις άλλες και το είδος: Δευτερεύουσα ή εξαρτημένη πλάγια ερωτηματική πρόταση (πλάγια ερώτηση).
- Ως προς το περιεχόμενο: Είναι πρόταση επιθυμίας, γιατί εκφέρεται με υποτακτική απορηματική, που είναι μια από τις εγκλίσεις των προτάσεων επιθυμίας.
- Ως προς το συντακτικό ρόλο: Είναι αντικείμενο (επομένως ονοματική) στο ρηματικό τύπο «μηχανώμενος» του ρημ. *μηχανάομαι-ῶμαι*, που ανήκει στην εννοιολογική κατηγορία των ρημάτων «προσοχής-σκέψης».